

President Ilvesele anti üle Eesti kaitseväge ohvitseri mõök

Eesti Reservohvitseride Kogu andis 8. novembril Kadriorus president Toomas Hendrik Ilvesele üle Eesti kaitseväge ohvitseri mõõga nr 0001.

Vabariigi presidendi sõnul oli tal suur au ja heameel võtta vastu Eesti kaitseväge ohvitseri sümbolne mõök. "Mõök on traditsiooniliselt vaba mehe tunnus. Miks ei võiks see tänases kontekstis ja riigipeale annetatuna sümboliseerida vaba riiki ja rahvast," lausus president Ilves.

Riigipea lubas mõõka vastu võttes talitada oma ametis viisil, et Eesti riigikaitse oleks jätkuvalt heal järje ja meil ei tuleks oma riiki, relv käes, kaitsta.

President Ilves lisas, et kümme aastat tagasi näitasid reservohvitserid isikliku eeskujuga, et valmisolek oma riiki vajadusel kaitsta on auasi. "See oli nende endi vaba tahe. Nii on ka see ohvitseride mõök meie kaitsetahte sümbol," lausus Ilves.

Eesti Reservohvitseride Kogu nimel kõnelnud kapten Heino Piirsalu sõnul on mõök tänapäeval oma tähtsuse relvana minetanud, kuid seda enam on temast saanud ohvitseriseisuse ja au sümbol, vaba rahva regaal. "Taastades vahepeal katkenud ennesõjaegset tradit-

siooni tuua tagasi mõök meie sõjaväelistesse tseremooniasse, usume, et selle relva kasutuselevõtt paraadidel ja rivistustel aitab neid üritusi kaunimalt läbi viia ja lisab väärikust neil osalejatele," lisas kapten Piirsalu.

"Rahuarmastava riigi kodanikena ei taha me sõda ja soovime, et see mõök jääks jäädavalt tuppe. Sellest hoolimata väljendagu täna-

ne toiming meie valmisolekut Eesti väärtusi ja iseolemist vajadusel relva jõul kaitsta," lausus kapten Piirsalu.

Eesti kaitseväge ohvitseride mõõgad valmistati käsitööna Saksamaal Solingenis W.K.C. meistrikojas ja need on tehtud sõjaeelset ajast säilinud originaali järgi.

Kuidas Eesti ohvitserid oma mõõga said

Reet NABER

Eestlased kandsin ohvitserimõõku juba enne oma vabariiki. Hudivataval kombel on esimeses sõjaministri päevakäsus, mis puudutas vormiriietust, käsitletud endise Vene aumärkide kandmist. Selles 26. novembri 1918 dokumendis on lahinguautasude hulgas ära märgitud ka Georgi mõök (ERA 2124, 2, 413).

Georgi mõök – tsaariohvitseri prestiižikaim autasu

Georgi mõõga kujul oli tegemist Vene armees ühe kõige prestiižikama autasuga. Nii nagu Georgi ordengi, elas ka Georgi mõök üle Veeb-

ruarirevolutsiooni. Muutus vaid mõõga välimus – selle käepidemelt kadus keisri monogramm. Kuni 1917. aastani pidid kõik ohvitserid kandma oma mõõga käepidemel selle keisri monogrammi, kelle valitsusajal nad olid ohvitseriks ülendatud. Statuudist tulenevalt sai mõõga vaid isikliku vaprus eest (vt <http://www.eha.ee/georgi/index.htm> – koostanud Mati Krõonström).

Eestlastest Georgi mõõga kavalere oli Vabadussõja alguseks poolesaja ringis. Ka pärast Vabadussõda kandsid ohvitserid mõõga rosetti uhkusega rinnas. Georgi mõõga kavalereid olid näiteks kindral Johan Laidoner ja legendaarne soomusronglane Anton Irv.

Esimene "Eesti Rahvaväe uniformi" kirjeldus kinnitati sõjaministri poolt 23. märtsil 1919. Seal

veel oma mõõka mainitud ei ole, aga 1920. aastate algul hakati mõõgaküsimusega tõsisemalt tegelema. Sõjaväe õpetuskomitee juurde kutsuti kokku komisjon, kes sai vormikirjelduse valmis 8. juuniks 1921 (ERA 504, 1, 104, lk 231).

Sellesse kavasse üldist esindusmõõka sisse kirjutatud ei olnud. Ainult suurtüki- ja ratsaväelastele oli lubatud mõõka kanda. Jalaväes võis ohvitseridel olla pika mõõga asemel 12 tolli pikkune Soome puss (ERA 504, 1, 89).

Mõök ja esitisvorm

Vormiküsimusega töötati hoolikalt edasi ning 1922. aasta sügisel oli, nüüd juba Sõjanõukogu poolt kokku pandud kavas, ohvitseri-

TASUB TEADA

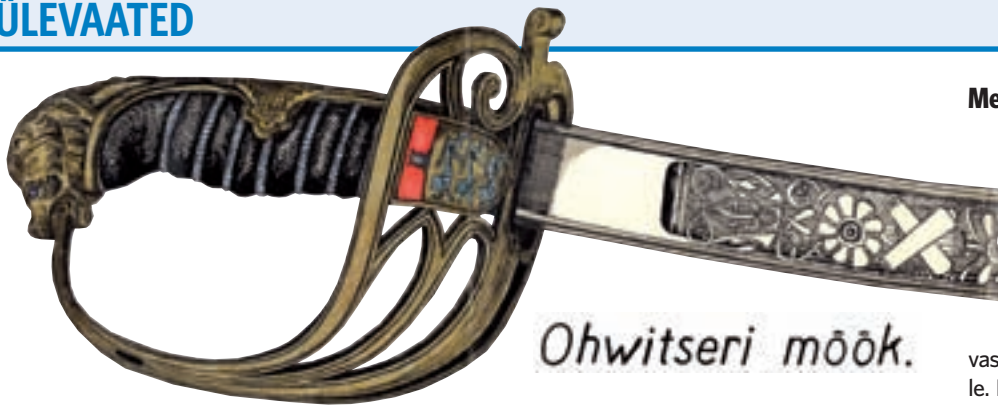
Kuidas Eesti ohvitserid oma mõõga said
Lk 1-2

MÕELGEM KAASA!

Rootsi riigikaitse kaalukaasil
Lk 2-3

ARVAMUS

Kaitseliidu reformist
Lk 3-4

Ohwitseri möök.

de esindusvormi (*esitisvormi*) üks komponent möök. Väga aktiivsed olid ohvitseride kogude liikmed, kes tegid hulgaliselt ettepanekuid, saates ministeeriumi ka jooniseid. Välja olid valitud nii maa- kui ka mereväe mõõga näidisedki. Mõõka lubati kanda kõigil ohvitseridel.

Mõõgavöö oli *esitisvormi* juurde "lihtne ja ilustamata", mõõgarihmad kullakarva ilupaeltest. Mõõgatutt must-hõbedane vöödiiline pottkuju ja lahtiste hõbenarmastega ning sangpaal must hõbedaga põimitud äärtega.

Mõõgatutti lubati kanda üleajateenijatel, kadetidel ja aspirantidel ning ratsaväelastel, mõõgakandjail kahurväelastel ja jalaväelastel. Nendel aga olid mõõgatutt ja sangrihm nahast (ERA 504, 1, 104, lk 344 (Sõjaväeringkonna staap)).

Sõjaväe varustusvalitsuses hakati otsima firmat, kellele tellimus anda. 1923. aasta alguses peeti kirjavahetust ning saadi kaubakatalooge Carl Eickhornilt Solingenist Saksamaalt ja J. R. Gaunt & Son'ilt Birminghamist Inglismaalt (ERA 498, 7, 145, 193). Tellimus läks Saksa firmale, kust saadeti esindaja kohale ja näidati üles paindlikkust eestlaste erisoovide täitmiseks. Sealt tellisid oma mõõgad ka lätlased. Näidised jõudsid kohale märtsikuus. Siis läks veel veidi aega üksikasjade täpsustamiseks ja mõõga lõpliku kuju valimiseks.

Mõõgad muutusid populaarseks

Komisjon asus seisukohale: "Ohvitseri möök tuleks meil valmistada ühtlane omas eeskujus kõige sõjaväelikele tarvis, et ära hoida nende tellimise juures üleliigseid ainelisi kulusid, mis mitmetüübiliste valmistamine nõuab. Niisama peab ta ka olema mitte ükski kui vormiriist, vaid tubli vehklemise ja löögi riist, mis võimaldab anda vastasele tugevaid lööke, neid vastu võtta ja millega torgata hästi võib" (ERA 498, 7, 145).

1925. aastal oli esimene partii valmis. Esimene kast, milles oli 35 mõõka, saabus Tallinna sadamasse aurikuga Nordland jaanuari lõpul. Mõõga hind oli 6,6 dollarit. Vabariigi valitsus kinnitas kirjeldused oma otsusega 4. detsembril 1925 (ERA 31, 2, 1041a, L 7). Müüdi neid mõõkasid Sõjaväe Majandusühisuse kaupluste kaudu. Nõudlust oli, 1926. aasta algul olid ühise peakaupluses Vene tänav 5 müügil olnud *esitusmõõgad* hinnaga 2400 marka ja *esitusvööd* hinnaga 1650 marka peaaegu otsas ning neid hakati juurde tellima (ERA 700, 1, 1183).

Kirja pandi ka vormi kandmise määrused, mida alates 1924. aastast korduvalt muudeti. Suurvormi kandmine nähti ette õhtustel pidulikkudel vastuvõtmistel riigivanema, riigikogu esimehe, ministrite ja välisriikide esitajate juures ning õhtustel vastuvõtmistel välismaa laevades (ERA 504,1,47).

Mereväe terarelvad

Mereväe terarelvad ja nende saamine on aga hoopis teistmoodi lugu.

Siinjuures tasuks ehk meelde tuletada, et esindusmõõga kandmine on igal ajal ja igas sõjaväes rangelt reglementeeritud vormikandmise korruga. Nii ei ole sugugi õige oma mõõgaga välja jalutama minna, kui tahtmine tuleb. Sõjaväelasele on selleks vastav käsk, aga võib-olla ka kutse teatud üritusele. Briti Kuningliku laevastiku paraadi ajal 2005. aastal oli kutsetel selgelt märgitud: vorm see-ja-see, ilma mõõgata.

Väljavõtteid vabariigi valitsuses 21. aprillil 1926 kinnitatud maaväe ohvitseri vormi kandmise määrustest

§ 14. Välvormi juures kantakse rakmeid ja relvu järgmiselt:

1. Rännakrakmed ja revolver (lahingumõõgakandjal ka möök):

a) manöövritel, vaatustel ja inspekteerimistel, kui eraldi korraldust ei ole.

b) vastavates määrustikes ettenähtud juhtumitel.

2. Vahiteenistuse rakmed:

a) mõõgaga ja revolveriga – paraadidel ja sõjaväe orkestrilt saadetavates vahtkondades.

b) Revolveriga – muudes vahtkondades ja toimkondades.

3. Lihtrakmed ja möök, kõigil teenistuse kohustusega seotud esinemistel ülemusele, paraadi pealtvaatamisel, sõjaväelaste matustel ja muudel ametikohuste täitmisel.

§ 15. Suurvormi juures kantakse möõka ja vööd.

§ 17. Relvad võetakse maha kõigil vaimulikkudel talitustel, kui usukombed seda nõuavad, samuti ka ballidel ja pidusöökidel.

MÕELGEM KAASA!

Rootsi riigikaitse kaalukaasil

Vastupidiselt Soomele on Rootsi tänaseks täielikult loobunud kogu riiki katvast territoriaalkaitset ja peab üleval ainult väikest liikuvat vastutusala kaitseüsteemi, mis peaks toimimise põhimõttel "siin ja nüüd". Suurema osa sel printsibiil toimivate sõjaaja üksuste lahinguvõime saamine nõuab aga aega kolm aastat... Üks põhjus, miks see nii kaua aega võtab, on see, et Rootsi kogub ressursse, juhtimaks Euroopa Liidu uut lahingugruppi Nordic Battle Group. Lahingugruppi kuulub lisaks Rootsi omadele Soome, Norra ja Eesti väeosi.

Pilt Rootsi riigikaitsest on seega vastuoluline. Ulatusliku ründe tõrjeks üles ehitatud kaitseüsteemi lammutatakse täie hooga, uue doktriini kohasest uuest kaitsekavast aga ongi

olemas vaid kava. Aastatel 2005-2007 läbi viidava reformi tulemusena jääb külma sõja aegsest kaitseorganisatsioonist järele 6%! Kui veel 1990. aastal võidi nelja päeva jooksul mobiliseerida 790 000-meheline massiar mee, siis nüüd on operatiivstruktuuri suureks 65 000 meest, 2009. aastaks jääb sinna vaid 43 000 võitlejat. Rootsi kaitsejõudude oluliseks osaks olnud Kodukaitse (*Hemvärnet*) üksustes oli 1990. aastal 100 000 meest. Ka see arv on nüüd vabas langemises.

Peamine põhjus radikaalseks sõjajõudude kokkutõmbamiseks on loomulikult külma sõja lõpp ja Nõukogude impeeriumi kokkuvarisemine. Rootsi ametlik poliitika külma sõja ajal

oli "väljaspool liitusid rahuajal, neutraalsus sõjaajal". Riigikaitse väideti olevat üles ehitatud kõiki ilmakaari silmas pidades, tegelikult teame täna, et 1989. aastani tehti kõik kaitsekavad vaid üht ohtu – Nõukogude Liitu – silmas pidades.

Maailm ja poliitiline kaart on sellest ajast kardinaalselt teisenenud. Täna nimetab Rootsi ennast ametlikult sõjaliselt väljaspool liitusid olevaks maaks, kuid osaleb sellest hoolimata täielikult Euroopa Liidu kasvavas sõjalises koostöös ja on eriti aktiivne partner NATO-le.

2004. aasta riigikaitsekavast loome nagu Eesti vastavatest kavades maha kirjutatud

Kaitseliidu reformist

Heino PIIRSALU, kapten

Taastatud Kaitseliit on vanem kui taastatud Eesti riik. Nüüd juba 17-aastase uue ajalooga Kaitseliit on läbi käinud keeruka tee ja, olles erinevate jõudude huviorbiidis, suutnud kõigest hoolimata säilitada harvanähtava sisemise sära ja jõu. Miks on Kaitseliit selline, nagu ta on, ja kuhu Kaitseliit peaks arenema?

Avalik tähelepanu Kaitseliidule tipnes 2005. aastal alguses kahe sündmusega – soomuki kaotamise-leidmise ja nn raamatupidamiskandaaliga. Palju avalikku huvi pälvinud teemad on iseenesest tehnilist laadi ja poleks väärtinud ehk kuigi palju tähelepanu, kui mitte Kaitseliidu sees toimivad hoopis tähtsamad protsessid poleks hakanud lööma häirekella.

Saabuva kriisi tundemärkideks olid suured raskused Kaitseliidule püstitatud sõjalise ülesande – operatiivstruktuuri üksuste tootmise – täitmisel. Hea ja võimeka juhtimise korral oleks kriisi saabumist võinud edasi lükata, ehk koguni vältida, kui õigeaegselt oleks taotletud kaitsejõudude peastaabi ja kaitseministeeriumi püstitatud ülesande muutmist. Ent pikaajaline unopoliitika personalitöös ning Kaitseliidu tolleaegse ülema juhiomadused ei lasknud toimivaid protsesse ausalt analüüsida ega olukorra parandamiseks õigeaegseid samme astuda.

Sõnades sageli tunnustatud vajalikku ratsiooni ametnike ja ohvitseride osas kaitsejõudude peastaabi, Kaitseliidu ja kaitseministeeriumi vahel tegelikkuses ei toimunud, Kaitseliit sai vähemalt ohvitseride osas peaaegu et väljasaatmiskohaks, kuhu suunati ühel või

teisel põhjusel ebasobivaks osutunud. Märkida tuleb nii kaitseministeeriumi ametnike kui ka kaitsejõudude peastaabi kõrgete ohvitseride täielikku teadmatust Kaitseliidus tegelikult valitsenud olukorrast ja võimekusest. Hämastav oli kaitsejõudude peastaabi huvipuu- duse Kaitseliidu reservõppekogunemiste vastu – neid praktiliselt ei inspekteeritudki, kuid järeldused Kaitseliidu võimekuste kohta siiski kujundati.

Üldlevinud olid hirm kaitseliitlastega suhtlemise ees ja arusaam, et vabatahtlikus riigikaitseorganisatsioonis saab käsu korras teha asju, millega ei tule toime riigiametnikud ega ohvitserid oma tasulistel põhitöökohtadel.

Pilguheit kõrvalt – EROK komisjon

Sellises olukorras kirjutati 30. jaanuaril k.a alla kaitseministeeriumi ja Eesti Reservohvitseride Kogu (EROK) leping Kaitseliidu moderniseerimisetpanekute väljatöötamiseks. EROK osutus sobivaks organisatsiooniks seetõttu, et tema olemus ei sisaldanud endas huvide konflikti ning organisatsiooni liikmed ei olnud ühegi seotud osapoole palgalehel, mis võimaldas teha sisulist objektiivset analüüsi ja anda olukorrale sõltumatu hinnang.

Kaitseliidu moderniseerimise projekti töörühmadesse oli kaasatud peaaegu 50 inimest kaitseministeeriumist, kaitsejõudude peastaabist, Kaitseliidust ja reservohvitseride kogust. Projekti konsulteerisid Jüri Sakkeus KPMG ASist ja Martin Rütberg konsultatsioonibüroost Foronte.

Vastavalt lepingule tuli esialgsed tulemused esitada kaitseministeeriumile 30. aprilliks,

projekti enda lõpptähtaeg on 31. detsember k.a.

Alustasime töörühmade moodustamisega (kokku kaheksa) ja olukorra analüüsiga. Analüüsil sai peamiseks arutlusaineks organisatsiooni liikme vaba tahte ja organisatsioonile seatud kindla garanteeritud mahuga ülesande täitmise vastuolu lahendamine, ehk teisisõnu – kuidas saavutada vabatahtlike kaudu teatud mõõdetav riigikaitse võimekus. Ülesannet raskendas olulisel määral see, et riigi esindajana ei olnud kaitseministeerium seni selgelt sõnastanud Kaitseliidu sõjaaja ülesannet. Vabariigi valitsuse 18. jaanuari 2005 määruse nr 10 “Sõjalise kaitse strateegiline kava” Kaitseliitu puudutav peatükk käsitleb viimast kui sõjaliseks komponendeiks ja eriorganisatsioonideks (Naiskodukaitse, Kodutütred, Noored Kotkad) jagunevat organisatsiooni. Määruse kohaselt on sõjalise komponendi peamine ülesanne ette valmistada üksusi kaitseväge operatiivstruktuuri varriks.

Märtsi alguseks sõnastas kaitseministeerium omad ootused Kaitseliidu tuleviku osas alljärgnevalt:

Kaitseliidu moderniseerimise eesmärgiks on tagada Kaitseliidu tänapäeva nõuetele vastav suhestumine nüüdisaegsesse julgeoleku-, õigus-, majandus- ja sotsiaalsesse ruumi. Protsessi tulemusena peab olema määratletud Kaitseliidu selge roll riigikaitse sõjaliste ja mittesõjaliste võimete arendamisel, st leida vastus küsimusele “milline osa riigikaitsemahust võiks jääda Kaitseliidule kui organisatsioonile, mis administreerib vabatahtlikku riigikaitsetahte näol väljenduvat militaar- ja tsiviilsuutlikkust”. ➔

sõnu helgest tulevikust meid ümbritsevas maailmas: sõjaline rünnak Rootsile on “ebatõenäoline lähimas tulevikus (vähemalt kümne aasta jooksul). Territoriaalset terviklikkust ohustavate kokkupõrgete võimalust ei saa siiski välistada”:

2007. aastal peaks Rootsi kaitsejõudude suurus nende peastaabi andmetel olema järgmine: maavägi 21 000, merevägi 5000, õhuvägi 8000, administratiivstruktuur 7500 ja logistikaüksused 5500 inimest, ehk kokku 47 000 võitlejat, neile lisaks 46 000 vabatahtlikku Kodukaitse kuulumatut inimest, kes moodustavadki Rootsi suurima relvastatud jõu. Kuid... 2008. aastaks väheneb Kodukaitse isikkoosseis 30 000-le, kusjuures 3000–4000 liiget kuuluvad valmidusüksustesse, kelle ülesandeks on näiteks ka tormikahjustustega võitlemine ja metsatulekahjude tõrje.

Tänapäeva Rootsis on väeosi vähe. Enköpingsi ja Bodenit vahel (750 km) ei asu neist ühtegi. Mehhaniseeritud üksusi on jäänud vaid

nelja garnisoni. Väeosade esmane ülesanne on välismissioonideks mõeldud 2000 mehe väljaõpetamine. Sedagi suudetakse vaevu-vaevu. Käesoleval aastal kutsuti ajateenistusse 8000 kutsealust (Eestis umbes 2200). Rootsi territoriaalkaitse ja kaitseringkonnad on ajalugu. Kogu operatiivjuhtimine käib Uppsalast. Kuigi Rootsil on Läänemere pikim rannajoon, jääb talle vastavalt 2004. aasta riigikaitseavale järele vaid seitse suuremat pealvee sõjalae- va (Soomel kaheksa), õhuväljäl säilib vaid 100 Gripen-hävitajat.

Mobilisatsioonist. Soome eesmärgiks on mobiliseerida 15 000 meest (kolm brigaadi) 72 tunni jooksul. Tänapäeva Rootsis pole see võimalik. Heal juhul saadakse kokku 10 000 meest ja seda kolme kuu jooksul. Põhjus on selles, et kogu kiire mobilisatsiooni alused on hävitatud. Külma sõja ajal olid poolel miljonil Rootsi mehel kodus juhised, kuhu tal tuleb minna kriisi puhkedes. Metsastes ja muudes kõrvalistes paikades oli ladustatud kogu

vajalik varustus alates veepudelidest ja relvast kuni vormirõivasteni. Aastal 2000 süsteemist loobuti ja peidetud varustus koondati. Veidi raha hoiti kokku, kuid hävitati kogu valmidus meeskonna kiireks kogumiseks.

Ühesõnaga – Rootsi usub raudselt rahuse oma lähipiiridel. Soome, kes on kolm korda sõdinud oma idanaabriga, tegutseb teisiti. Soome president Tarja Halonen on öelnud: “Meie geopoliitiline asend on selline, et me ei saa teha päris nii nagu rootslased ja jätta kaitseküsimused naabrite mureks.”

Soomlased on visanud kibedat nalja: “Rootsi kaitseb ennast viimse soomlaseni.” Võib-olla tuleb lisada: “... ja ka eestlaseni.”

Refereering Svenska Dagbladeti julgeolekupoliitika toimetaja Mikael Holmströmi artiklist “Rootsi kaitse proovikivi”

Ajaleht Reserviläinen 5, 2006

Antud sõnastus kajastab selget suunda sõjalisele võimekusele (riigikaitsemaht), jätab aga lahti kirjutamata selle, millistele väärtustele organisatsioon oma tegevuse üles ehitab ja millistel alustel endale liikmeid värbab ehk kodanikukasvatuse ja riigikaitsetahte arendamise.

Töörühmade töö tulemusena esitas EROK 30. aprillil ministriumile töö vahearuande kahes variandis, millest üks oli nn kodanikuühenduse variant ja teine nn rahvuskaardi variant. Ministrium soovitas tööd jätkata esitatud kahe variandi ühendamise suunas.

Kolm võimalikku tulevikuteed

Suve möödudes sai üha selgemaks, et Kaitseliit ei suuda etteantud mahus ja tähtjaks täita talle püstitatud ülesannet operatiivstruktuuri üksuste tootmise osas. Ilmnesid ka esimesed probleemid moodustatavate kaitseringkondade ja Kaitseliidu malevate vahel, kus kaitseringkonnad asusid andma korraldusi Kaitseliidu malevatele Kaitseliidu peastaabist mööda minnes.

Eelnevat arvesse võttes esitas EROK töörühm kaitseministeeriumile septembris otsustamiseks kolm Kaitseliidu tulevikumudeli varianti.

I. Juhul, kui me ei muuda Kaitseliidule püstitatud ülesannet saavutada operatiivstruktuuri üksuste tootmise ülesande täitmine kaudu:

a) ajateenistuse osalise läbiviimise Kaitseliidus (neli kuud kasarmus BVÕK läbimiseks, ülejäänud neli kuud kahekümne aasta jooksul RÕKdel Kaitseliidu üksuste koosseisus), milleks tuleks igal aastal lisaks olemasolevale kontingendile kutsuda ajateenistusse 500-600 kutsealust. Ettepanek nõuaks rakendamise korral umbes 90 milj krooni 2006. aasta hindades (kompensatsioonid, lepingud jne);

b) operatiivstruktuuri mehitamise ajateenistuse läbinud reservväelastega, kes ei kuulu valmidusreservis olevatesse operatiivstruktuuri üksustesse ("lepingulised" ehk vabatahtlikud kaitseliitlased, kes on sõlminud reservteenistuse lepingu). Väljaõpe toimub mahus 11 nädalavahetust ehk 22 päeva + kahenädalane reservõppekogunemine igal aastal sarnaselt USA armeereservile. Ettepanek nõuaks rakendamise korral umbes 130 milj krooni 2006. aasta hindades (kompensatsioonid, lepingud jne).

II. Muutes Kaitseliidule püstitatud operatiivstruktuuri üksuste tootmise ülesannet:

a) Kaitseliit toodab vastavalt territoriaalkaitsekavale kohalike maakaitseüksuste kuni kompaniisuurusi tuumikuid. Maakaitseüksuste

tuumikud toodetakse vabatahtliku initsiatiivi ärakasutamisele tuginedes. Kaitseliit valmistab operatiivstruktuuri jaoks ja toetamiseks ette rühma- kuni kompaniisuurusi spetsiaalse suunitlusega üksusi vastavalt väljatöötatud kaitsekava eesmärkidele ja ülesannetele (näiteks: HNS - Ämari ja Paldiski, väekaitse võimekus, võitlusgrupid, TT-rühmad, kaugluuregrupid (NB! Erna), snaibrid, pioneerid, sideüksused, sisekaitse rühmad jne).

Kõigi kolme variandi puhul on aga hädavajalik kaitseringkondade alluvussuhte läbi vaatamine. Praegu alluvad kaitseringkonnad otse kaitseväge juhatajale. Territoriaalkaitset ja territoriaalüksusi üles ehitades tuleks kõige tõsisemalt kaaluda kaitseringkondade allutamist Kaitseliidu ülemale, kes oleks ka tegelik maakaitse eest vastutaja.

Kaitseliidul on uus ja energiline ülem ning artikli ilmumise ajal on ilmselt ametis ka uus kaitseväge juhataja. Sellega on loodud kõik eeldused teha kolmnurgas kaitseministeerium - kaitsejõudude peastaap - Kaitseliit otsuseid, millel on pikem perspektiiv kui vaid mõned kuud või aastad. Organisatsioon on määratusest väsinud ja väärib seda, et vaba tahe saaks asuda jälle riiki teenima.

ARMAMENT
militaarvarustuse tellimiskeskus
Kaitseliidu Männiku lasketiirus

Eesti reservväelaste varustusprobleemide lahendamiseks ellu kutsutud OÜ ARMAMENT alustas tegevust 2005. aastal. Äriühing kuulub MTÜ-le Eesti Reservohvitseride Kogu ja toetab oma tegevusega EROK eesmärkide täitmist. 2006. aasta juunikuust on avatud OÜ Armamenti varustuse tellimiskeskus Kaitseliidu Männiku lasketiirus, kust huvilistel on võimalik soetada Eesti militaarmaastikul enimlevinud varustust. Vormikandmise õigusega Eesti Kaitseliidu, Eesti Reservohvitseride Kogu ja Eesti Eruohvitseride Kogu liikmed saavad meie keskkonna kaudu tellida ka Eesti kaitseväes kasutusel olevaid vormielemente.

MÜÜGIL:

KOTID, RAKMED, KABUURID
KAITSEPRILLID JA KÕRVAKLAPID
OPTIKA JA LAMBID
KIIVRID JA TÕÕRIISTAD

VABAAJARIIE TUS 5.11 TACTICAL
SAAPAD JA SOKID
LASKMISE- JA TEENISTUSKINDAD
CD-D, DVD-D, RAAMATUD

Avatud tööpäevadel kell 14-19
Tel/faks 660 1231
armament@armament.ee
Netipood EROK liikmetele
www.armament.ee

Eesti Reservohvitseride Kogu

JUHATUS

Valitud EROK üldkoosolekul
10. veebruaril 2005
Juhatuse esimees
kapten **Heino Piirsalu**
(heino.piirsalu@baltflex.ee,
tel 502 6797)

Üld- ja finantstoimkond
kapten **Andre Lilleleht**
(andre@falck.ee, tel 501 6178)

Personalitoimkond
kapten **Olavi Tammemäe**
(Olavi.Tammamae@ekm.envir.ee,
tel 501 1675)

Propagandatoimkond
leitnant **Tiit Ling**
(tiit@abnet.ee, tel 5635 9812)

Välisostoimkond
kapten **Tiit Meren**
(meren.est@neti.ee, tel 502 4084)

Teabe- ja tavanditoimkond
leitnant **Lauri Kurvits**
(lauri.kurvits@eelk.ee)
Väljaõppeoimkond
nooremleitnant **Tanel Järvet**
(tanel.jarvet@erok.ee)

EROK postiaadress:
Narva mnt 8, 10117 Tallinn

Eesti Reservohvitseride Kogu infoleht
Tagavaravägi ilmub ajakirja Kaitse Kodu!
vahelahena.
Toimetaja leitnant Lauri Kurvits
(lauri.kurvits@eelk.ee, tel 508 6355)